

Wie zijn we?

Slotwoord op de online gemeenteavond op 21 april 2021 door ds. Helène van Noord

In deze tijd van Pandemie kunnen we veel niet. Maar er is ook veel dat we juist in dit afgelopen jaar zijn gaan doen. En ik denk dat de Coronatijd ons ook, nog meer dan anders, heeft laten ervaren wat we werkelijk belangrijk vinden. Voor ons persoonlijk leven. Maar ook als kerk, als gemeente.

Als je vraagt “Wie zijn we” als Vredenoord dan zou ik het volgende zeggen:

- We zijn een groep een mens die snel kunnen schakelen als het moet. Binnen no-time zijn we allerlei vormen gaan bedenken om dingen zó te doen en te organiseren dat we tóch een gevoel van verbondenheid kunnen houden, ook al zien we elkaar niet. Ik denk dan bijvoorbeeld aan de Midweekbrief, die een eigen leven heeft gekregen naast de al bestaande Zondagsbrief. We komen elkaar niet tegen tijdens het koffieprijtje, waar we delen kunnen waar je mee bezig bent. De Midweekbrief heeft de functie van de koffietafel overgenomen en zelfs versterkt, want wie schrijft vertelt soms nog meer.

Ik denk ook natuurlijk aan de on-line diensten. In het begin was het zoeken, ging het stroef, konden we zelfs niet terecht in onze eigen gebouwen. En kijk eens waar we nu staan? Had iemand bedacht, vorig jaar, dat we op deze manier een gemeentevergadering zouden kunnen houden? Dat hebben we te danken aan mensen die het als een uitdaging hebben opgepakt om het technisch voor elkaar te krijgen en steeds te verbeteren.

Ik denk ook aan de Kerst-snert rond de Snert-kerst waarop we niets konden. In no-time waren er snertbereiders en -rondbrengers.

Dat zelfde geldt ook voor onze Vredenoord slingers....van papier, van stof. Allemaal uitingen van verlangen om met elkaar te delen en daarin te geloven. Om nog maar te zwijgen over de enorme stralende gezichten op het kerkplein op Paasmorgen....wat een feest om elkaar weer te zien. We hadden de kou er voor over! En de betekenis van samen brood en wijn delen kwam misschien wel dichterbij dan ooit op de huid.

- Dankzij alles wat niet kon en wat we dus moeten missen hebben we misschien ook een nieuwe waardering voor dat wat we waardevol vinden. Door de online-kerkdiensten zijn we, nog meer dan anders, ons bewust geworden van het belang om de voorbereiding van vieren zorgvuldig te doen.

Zorgvuldigheid vinden we een belangrijk ding in Vredenoord. We doen daar wel eens wat schamper over of lacherig, maar toen het in de onlinediensten van het begin door niet doordachte voorbereiding nog wel eens wat knullig in beeld kwam waren velen het er snel over eens dat knulligheid en aanrommelen niet bij ons past. Dat irriteert. Maar het inspireert niet.

Even als voorbeeld: afgelopen zaterdag was de uitvaart van prins Philip in de kapel van Windsor. Geheel Coronaproof. Kaal zou je dus kunnen zeggen, omdat alleen de heel naasten erbij konden zijn, zoals dat voor velen onder ons heeft gegolden het afgelopen jaar. Maar in feite was de dienst allesbehalve kaal. De woorden, de vormen, de muziek, de gezongen liederen, de plek, de aankleding, de gebeden, alles voortgekomen uit de traditie van eeuwen en met zorgvuldigheid gedaan en gezegd, hadden enorme zeggingskracht! Er ging een geweldige troost en bemoediging van uit.

Als Vredenoord hechten we aan vieren, we koesteren wat we vanuit de eeuwen hebben overgeleverd gekregen en bouwen daar op voort. Zo staat het tenminste op onze website. En zeker nu we niet kunnen vieren, samen onder één dak, weten we wat we missen. Nu we niet samen kunnen zingen, weten we hoezeer we daar van houden. Hoe heerlijk zal het zijn als dat over een tijdje allemaal wel weer kan. En hoe heerlijk zal het zijn als we ons daar dan weer met volle overgave op kunnen storten. Ik kan niet wachten! U en jij voelen hopelijk datzelfde ongeduld

- Wat we zeker óók ontdekt hebben van onszelf in deze Coronatijd is onze drive om ons druk te maken over dingen die er toe doen. Ik denk aan de diaconale collecte voor de organisatie SAVE in de veertigdagentijd. Deze heeft meer dan 8000 euro opgeleverd! Maar ik denk ook aan de grote groep mensen op de Brink, een uur lang in stilte protesterend en aandacht vragend voor de vluchtelingen in Griekenland en overal. En ik denk aan de exposities: de huidige van Mahboobeh Salem en de vorige Vrijheid in Woorden: als Vredenoord willen we ons op allerlei manier verbinden met dat wat in onze wereld gaande is. (Vanaf volgende week landt bij iedereen het boekje Vrijheid in Woorden op de mat, omdat niet iedereen die expositie kon gaan bekijken in het echt. Daarin is dan ook een brief te vinden die aandacht vraagt voor Vrede in Daden, een oproep om ons te verbinden met een vredesproject in Georgië). Was dat voor en zonder Corona allemaal niet gebeurd? Ik denk dat we ook dan onze schouders onder allerlei zaken zouden hebben gezet, want dat past bij ons als Vredenoord. Maar juist nu, nu we zelf aan den lijve ongemak ervaren en weet hebben van mensen die er zelfs aan lijden, zijn we des te invoelender geworden voor mensen en situaties in de wereld, die nog veel nijpender zijn.

- Ik hou op. Want er is nog veel meer te noemen over wie we zijn, over wat we ondanks Coronabeperkingen of juist dankzij doen. Een ding nog: ik begon met het belang van verbondenheid. We zoeken de verbondenheid niet alleen met elkaar. Maar we streven er als Vredenoord ook naar om de blik steeds naar buiten te richten. Een prachtig voorbeeld daarvan is het fotoboek waar Otto Lussenburg mee bezig is. Niet alleen Vredenoorders kijken ons in dat boek aan, maar ook andere Assenaren. Het biedt een prachtig venster op wie we willen zijn: een kerk waarin de verhalen van God en mensen samen komen, die midden in de wereld wil zijn, waar nodig als een spiegel, waar mogelijk als een warm huis.

HvN